

AUTOR

mgr Jerzy Trocha

j.trocha@aon.edu.pl

Wydział Zarządzania i Dowodzenia, AON

WSPÓLNOTOWY WYMIAR OCHRONY LUDNOŚCI CYWILNEJ W UNII EUROPEJSKIEJ

Gdzie jest zbyt dobrze, tam nie może być zbyt bezpiecznie.

Adolf Dygasiński

*Słowa kluczowe: bezpieczeństwo, ochrona ludności, Unia Europejska,
Wspólnotowy Mechanizm Ochrony Ludności, traktat lizboński*

Wprowadzenie

Zagwarantowanie bezpieczeństwa ludności cywilnej to elementarny obowiązek państwa. Stanowi ono bowiem elementarną, egzystencjalną potrzebę człowieka¹. W toku rozwoju cywilizacyjnego niniejsza kwestia stała się powszechnie wiążącą normą zwyczajową i prawną pozwalającą społeczeństwom oraz narodom na przetrwanie. Mnogość współczesnych zagrożeń wynikająca zarówno z sił natury, działalności człowieka, jak i konfliktów zbrojnych, wymaga wdrożenia kompleksowych rozwiązań pozwalających na skuteczną ochronę ludności. Z tej przyczyny organizowane i modernizowane są systemy odpowiedzialne za bezpieczeństwo osób cywilnych. Do ich zadań należą czynności zapobiegawczo-ochronne, ewakuacyjne, ratownicze oraz usuwające następstwa niebezpiecznych zdarzeń.

Po zakończeniu II wojny światowej większość systemów ochrony ludności działająca w państwach europejskich funkcjonowała na bazie podziału zadań wykonywanych w czasie pokoju i wojny. Wynikało to z zimnowojennych realiów oraz widma wystąpienia w niedługim czasie kolejnego konfliktu zbrojnego. W obliczu międzynarodowych doświadczeń z zakresu usuwania następstw katastrof naturalnych oraz technicznych nastąpiła modyfikacja podejścia do ochrony ludności. Dostrzeżono, iż obowiązki ratownicze realizowane przez właściwe służby podczas konfliktu zbrojnego nie różnią się wiele od czynności ochronnych wykonywanych w czasie pokoju. Potwierdzenie niniejszej tezy stanowi działalność organów

1 Zob. A. Masłow, *Motywacja i osobowość*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa, 2006, s. 62.

ratowniczych po eksplozji reaktora w elektrowni jądrowej w Czarnobylu w 1986 r. Wypadek dowiódł, iż zagrożenie wynikające ze skażenia promieniotwórczego nie musi być wyłącznie efektem militarnego użycia broni atomowej. Skutki awarii technicznych występujących podczas pokoju mogą nieść za sobą poważniejsze konsekwencje niż zagrożenia spowodowane konfliktem zbrojnym.

Niebezpieczeństwa o charakterze militarnym i niemilitarnym dotyczą wszystkich bez względu na położenie geograficzne, dlatego też działalność w tym zakresie jest uniwersalna. Dynamiczny wzrost zagrożeń niesie za sobą ryzyko ponoszenia wysokich kosztów pomocy przez państwo. Prowadzenie systemów ochrony ludności realizowane może być więc na szczeblu lokalnym, krajowym, a także międzynarodowym. Przykładem międzypaństwowego współdziałania w przedmiotowym zakresie jest Unia Europejska (UE). Możliwości wynikające ze wzajemnego wsparcia państw członkowskich znacznie podwyższają poziom bezpieczeństwa osób cywilnych. W obliczu nieustannie zmieniającej się sytuacji geopolitycznej związanej ze wzrostem aktywności militarnej Federacji Rosyjskiej na świecie oraz działaniami islamskich grup terrorystycznych międzyeuropejska współpraca dotycząca ochrony ludności podwyższa potencjał wszystkich państw członkowskich. Kryzys migracyjny będący wynikiem wojny w Syrii, a także napływ uchodźców muzułmańskich do Europy budzi słuszny niepokój o obecność wśród uciekających członków organizacji terrorystycznych. Przywódcy państwa islamskiego zapowiedzieli bowiem, iż ich bojownicy będą wnikać do społeczności migrantów. Ryzyko wystąpienia aktów terrorystycznych w Europie istotnie może wzrosnąć. Niespokojna sytuacja na świecie zmusza do refleksji nad współpracą europejską w zakresie ochrony ludności.

Niniejsze opracowanie stanowi artykuł przeglądowy, którego celem jest przedstawienie potencjału wspólnotowej ochrony ludności krajów unijnych na podstawie obowiązujących przepisów prawa.

Traktat lizboński a bezpieczeństwo państw członkowskich

Potrzeba właściwego uregulowania zasad ochrony osób cywilnych stała się wyzwaniem dla społeczności międzynarodowej po zakończeniu II wojny światowej. Przez 6 lat trwania konfliktu zbrojnego śmierć poniosło około 47 milionów cywilów. Powyższa statystyka zintensyfikowała prace nad powstaniem Konwencji Genewskich regulujących zakres ochrony ludności podczas działań wojennych. Obecnie dokumenty ratyfikowane zostały przez 196 państw.

Przyjęcie konwencji nie zakończyło działań na rzecz bezpieczeństwa osób cywilnych. Dostrzeżono, iż jedną z głównych przyczyn konfliktów

zbrojnych na świecie stanowiła rywalizacja między państwami o rynki zbytu. W zaistniałych okolicznościach w Europie powstała koncepcja otwarcia rynków, czego efektem było powołanie na mocy traktatu paryskiego w 1951 roku Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali. Celem związku było wzajemne wspieranie rozwoju gospodarczego państw członkowskich poprzez stanowanie wspólnego rynku surowców: węgla, stali i żelaza. Założycielami zrzeszenia były Republika Federalna Niemiec, Francja, Belgia, Holandia, Luksemburg oraz Włochy. Na skutek pozytywnych efektów współpracy w 1958 roku państwa członkowskie przyjęły traktaty rzymskie, tworząc Europejską Wspólnotę Energii Atomowej oraz Europejską Wspólnotę Gospodarczą. Proces ekonomicznej integracji został z czasem poszerzony o inne państwa europejskie. W 2009 r. po ratyfikacji przez wszystkie kraje zrzeszone traktatu z Lizbony dotychczasowy związek przekształcił się we współczesną Unię Europejską, mającą status organizacji międzynarodowej w międzynarodowo prawnym tego słowa znaczeniu.

Przyjęcie traktatu lizbońskiego znacząco zmodyfikowało formę i zasady działania. Dokument zmienił Traktat o Unii Europejskiej i Traktat o Wspólnocie Europejskiej, zastępując poprzednie formy współpracy. Możliwości organizacji zostały poszerzone, rozwinęła się struktura administracyjna oraz zwiększyła liczba stanowisk pełnionych przez przedstawicieli państw członkowskich. Obecnie kompetencje Unii Europejskiej należy podzielić na²:

- wyłączne – będące w całości płaszczyzną funkcjonowania organów unijnych;
- dzielone – struktury unijne nie działają bądź decydują się nie działać w określonych obszarach, oddając krajom członkowskim realizację swoich zadań;
- uzupełniające – pozostawiające Unii jedynie funkcje wspierające, koordynujące bądź dopełniające działania państw członkowskich w przedmiotowej płaszczyźnie.

Aspekty związane z bezpieczeństwem³ zostały zakwalifikowane do kompetencji dzielonych Unii Europejskiej. Dotyczą one wąskiej kwestii bezpieczeństwa w zakresie przeciwdziałania przestępczości, rasizmowi i ksenofobii. Natomiast zgodnie z traktatem lizbońskim dylematy dotyczące bezpieczeństwa narodowego pozostawione zostały wyłącznej odpowiedzialności krajów członkowskich⁴. Dokument jednak nie określa sposobu rozumienia tego terminu, co zmusza do skorzystania z literatury przedmiotu, w której nie ma jednoznacznej definicji bezpieczeństwa

2 <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=uriserv%3Aai0020> [dostęp: 05.06.2016].

3 Tamże.

narodowego. Analiza opracowań naukowych pokazuje, iż częstą praktyką jest utożsamianie pojęcia bezpieczeństwo narodowe z bezpieczeństwem państwa⁵. Należy więc zadać pytanie, czym jest bezpieczeństwo narodowe według twórców prawa Unii Europejskiej? Klasyczne wyjaśnienie terminu identyfikuje bezpieczeństwo narodowe z siłą militarną⁶, jednak w rezultacie postępu cywilizacyjnego dostrzeżono również istotną rolę czynników społecznych, politycznych, ekonomicznych, ekologicznych czy kulturowych. W zaistniałych okolicznościach autor przyjął do dalszych rozważań, iż bezpieczeństwo narodowe to [...] *najważniejsza wartość, potrzeba narodowa i priorytetowy cel działalności państwa, jednostek i grup społecznych a jednocześnie proces obejmujący różnorodne środki, gwarantujące trwałą, wolną od zakłóceń byt i rozwój narodowy, w tym ochronę i obronę państwa jako instytucji politycznej oraz ochronę jednostek i całego społeczeństwa, ich dóbr i środowiska naturalnego przed zagrożeniami, które w znaczący sposób ograniczają jego funkcjonowanie lub godzą w dobra podlegające szczególnej ochronie*⁷.

Należy jednak podkreślić, iż w kwestii bezpieczeństwa narodowego Unia Europejska posiada funkcje wspierające i koordynujące. W ramach kompetencji uzupełniających organizacja dysponuje określonymi narzędziami na płaszczyźnie ochrony ludności⁸. Idea współpracy między państwami członkowskimi w niniejszej kwestii po raz pierwszy podjęta została w latach osiemdziesiątych ubiegłego wieku. Jednak dopiero traktat lizboński stał się pierwszym aktem prawnym, w którym to ochrona ludności została wyodrębniona jako obszar działalności Unii, jednocześnie podkreślając główną rolę krajów członkowskich w tym zakresie. Zadaniem Wspólnoty Europejskiej jest rozbudowa międzynarodowych zasobów pozwalających na niesienie pomocy państwu potrzebującemu podczas klęski żywiołowej bądź aktu terrorystycznego. Wsparcie UE realizowane

4 Zob. *Traktat z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, sporządzony w Lizbonie dnia 13 grudnia 2007 r.*, Dz. U. z 2009 r., nr 203, poz. 1569, art. 3a ust. 2.

5 Zob. A. Czupryński, B. Wiśniewski, J. Zboina (red.), *Bezpieczeństwo. Teoria – badania – praktyka*, CNBOP-PIB, Józefów, 2015, s. 20.

6 Zob. E. Nowak, M. Nowak, *Zarys teorii bezpieczeństwa narodowego*, Difin, Warszawa, 2015, s. 16.

7 W. Kitler, *Bezpieczeństwo narodowe RP. Podstawowe kategorie, uwarunkowania, system*, AON, Warszawa, 2011, s. 31.

8 <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/?uri=uriserv%3Aai0020> [dostęp: 05.06.2016 r.].

może być na szczeblu lokalnym, regionalnym oraz krajowym poprzez Wspólnotowy Mechanizm Ochrony Ludności.

Wspólnotowy Mechanizm Ochrony Ludności

Postęp cywilizacyjny niesie za sobą proporcjonalny wzrost liczby zagrożeń, dlatego też na mocy decyzji Rady Unii Europejskiej z dnia 23 października 2001 r. utworzony został Wspólnotowy Mechanizm Ochrony Ludności. Stał się on unijnym narzędziem będącym odpowiedzią na nowe wyzwania w dziedzinie bezpieczeństwa państw członkowskich. Organem koordynującym działalność jest Wysoki Przedstawiciel ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, natomiast ochroną ludności w ramach Komisji Europejskiej zajmuje się Dyrekcja Generalna ds. Pomocy Humanitarnej i Ochrony Ludności (DG ECHO). Istotą funkcjonowania mechanizmu stanowi [...] *pomoc w zapewnieniu lepszej ochrony, przede wszystkim ludzi, ale także środowiska i mienia, włączając dziedzictwo kulturowe, w przypadku poważnej sytuacji krytycznej, np. katastrofy naturalnej, technologicznej, radiologicznej lub środowiskowej występującej wewnątrz albo poza Wspólnotą, włączając zanieczyszczenie mórz*⁹. Uczestniczą w nim wszystkie państwa Unii Europejskiej oraz Lichtenstein, Chorwacja, Islandia i Norwegia. Ponadto udział w działaniach mechanizmu mogą brać także kraje aspirujące do członkostwa w UE na zasadzie odrębnych umów.

Obowiązkiem mechanizmu jest wsparcie interwencji ukierunkowanych na ochronę ludności podczas zagrożeń występujących na obszarze jednego z państw członkowskich przez pozostałe kraje w ramach współpracy europejskiej. Mobilizacji podlegają grupy ratownicze oraz eksperckie, jak również inne środki umożliwiające sprawną koordynację działań. Mechanizm funkcjonuje na bazie modułów ochrony ludności tworzonych przez określone siły i środki organów ratowniczych państw członkowskich. Podstawę prawną do ich wdrożenia stanowiła Decyzja Rady UE 2007/779/WE ustanawiająca Wspólnotowy Mechanizm Ochrony Ludności (przekształcenie). Zgodnie z zapisami niniejszego aktu prawnego moduł [...] *oznacza samowystarczalną i samodzielną procedurę wykorzystania zasobów państw członkowskich, dostosowaną do wykonania wcześniej określonych zadań lub służącą zaspokojeniu wcześniej określonych potrzeb, lub mobilny zespół reagowania operacyjnego państw członkowskich; obejmuje on zarówno zasoby ludzkie, jak i materialne i można go określić w kategoriach zdolności do działania lub wykonywania zadania(-ń), którego(-ych) jest w stanie się*

⁹ Decyzja Rady Unii Europejskiej z dnia 23 października 2001 r. ustanawiająca mechanizm wspólnotowy ułatwiający wzmocnioną współpracę w interwencjach wspierających ochronę ludności, (2001/792/WE, Euratom), art. 1 ust. 2.

podjąć¹⁰. Moduły powinny pozostawać w gotowości pozwalającej na niesienie pomocy międzynarodowej w ciągu 12 godzin od chwili uruchomienia procedur wsparcia dla państwa poszkodowanego.

Istotnym elementem Wspólnotowego Mechanizmu Ochrony Ludności stanowi Centrum Monitoringu i Informacji (*Monitoring and Information Center*). Organ działa w obrębie Komisji Europejskiej i jest zdolny do aktywowania całodobowo modułów ochrony ludności. Do zadań centrum należy¹¹:

- koordynacja i nadzór czynności ratowniczych;
- stały monitoring sytuacji kryzysowych;
- pozostawanie w nieustannym kontakcie z państwami uczestniczącymi we wsparciu akcji ratowniczych.

Kolejną częścią mechanizmu jest system komunikacji i łączności (ang. *Common Emergency Communication and Information System*). Ma on na celu usprawnienie porozumiewania się Centrum Monitoringu i Informacji z przedstawicielami krajów uczestniczących w mechanizmie. System jest platformą internetową, posiadającą bieżące wiadomości na temat istniejących zagrożeń oraz o sposobach ich zapobiegania, a także gotowości określonych elementów. Funkcjonowanie systemu umożliwia szybkie zgłaszanie pomocy w obrębie Wspólnotowego Mechanizmu Ochrony Ludności. Następuje ono na wyraźny sygnał kraju dotkniętego niebezpieczeństwem. W odpowiedzi na przesłaną prośbę Centrum Monitoringu i Informacji uruchamia moduły ochrony ludności utworzone przez państwa członkowskie.

Źródłem dotowania działalności mechanizmu stanowi Instrument Finansowy Ochrony Ludności. Pozwala on na wsparcie finansowe wszelkich programów ukierunkowanych na usprawnianie przeprowadzanych czynności ratowniczych poprzez Wspólnotowy Mechanizm Ochrony Ludności, a także zwiększenia poziomu wyszkolenia grup ratowniczych. Początkowo instrument powołany został na lata 2007-2013 na mocy Decyzji Rady Unii Europejskiej z dnia 5 marca 2007 r. ustanawiającej Instrument Finansowy Ochrony Ludności. W dokumencie przewidziane zostały zasoby budżetowe na poziomie 189,8 mln euro¹². Dzięki pozytywnej opinii organów unijnych z zakresu rozdysponowania środków oraz wsparciu ochrony ludności funkcjonowanie instrumentu został przedłużony na lata 2014-2020.

10 Decyzja Rady Unii Europejskiej z dnia 8 listopada 2007 r. ustanawiającej Wspólnotowy Mechanizm Ochrony Ludności (przekształcenie), 2007/779/WE, Euratom, art. 3 ust. 5.

11 Zob. tamże, pkt 12.

12 Zob. Decyzja Rady Unii Europejskiej z dnia 5 marca 2007 r. ustanawiająca Instrument Finansowy Ochrony Ludności, 2007/162/WE, Euratom, art. 14 ust. 1.

Wspólnotowy Mechanizm Ochrony Ludności stanowi ważne unijne narzędzie pozwalające na konsolidację Europy w obliczu katastrofy dotyczącej jedno z państw uczestniczących. Jednak jego działalność ogranicza się wyłącznie do zagrożeń niemilitarnych. Akty prawne Unii Europejskiej nie regulują świadczenia pomocy z zakresu ochrony ludności podczas potencjalnego konfliktu zbrojnego występującego na terytorium kraju członkowskiego. Skutkiem istniejącego stanu jest brak możliwości wsparcia działań ochronnych dla społeczności cywilnej przez inne państwa unijne w czasie działań wojennych. W traktacie lizbońskim zmieniającym *Traktat o Unii Europejskiej* i *Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską* kwestia ochrony ludności dotyczy jedynie zwiększenia poziomu efektywności systemów odpowiadających za zapobieganie klęskom żywiołowym bądź katastrofom będącym wynikiem działalności człowieka¹³. Element odnoszący się do ochrony społeczeństwa przed niebezpieczeństwami militarnymi należy do wyłącznej odpowiedzialności państw członkowskich, zgodnie z postanowieniami powyższego traktatu dotyczącego bezpieczeństwa narodowego.

Unia Europejska nie posiada żadnych komponentów umożliwiających operatywną współpracę międzynarodową na rzecz ochrony osób cywilnych w czasie potencjalnego konfliktu zbrojnego na obszarze jednego z państw członkowskich. Ważnym postulatem jest więc poszerzenie uprawnień Wspólnotowego Mechanizmu Ochrony Ludności o możliwości wzajemnej pomocy podczas działań militarnych. Żadne z państw europejskich nie jest w stanie samodzielnie zagwarantować bezpieczeństwa swoim obywatelom na współczesnym polu bitwy. Istniejące prawo konfliktów zbrojnych nie powinno stanowić jedyne zabezpieczenia dla ludności. Historia pokazuje, iż w przeszłości porozumienia dotyczące ochrony osób cywilnych przez strony konfliktu były wielokrotnie łamane, dlatego też istotne jest wyciągnięcie odpowiednich wniosków. Obecnie potencjał z zakresu ochrony ludności państw członkowskich jest znacznie ograniczony. Należy podjąć konieczne działania prawne zmierzające do podwyższenia poziomu bezpieczeństwa społeczności europejskiej, także w czasie konfliktu zbrojnego.

Uogólnienia i wnioski

Reasumując, możliwości wynikające z przynależności do Unii Europejskiej znacząco podwyższają bezpieczeństwo państw. W ramach Wspólnotowego Mechanizmu Ochrony Ludności krajowe systemy odpowiedzialne za ochronę społeczeństwa otrzymują znaczące wsparcie w przypadku zasygnalizowania potrzeby pomocy. Idea międzypaństwowej

13 Zob. *Traktat z Lizbony zmieniający...*, art. 176c.

solidarności oraz wsparcia działań ratowniczych pozwala ograniczyć wysokie koszty niesionej pomocy. Ponadto doświadczenia specjalistów, ekspertów i ratowników innych państw europejskich mogą zostać wykorzystane podczas zwalczania zagrożeń w innych krajach, przyczyniając się do ograniczenia liczby ofiar. Stworzenie mechanizmu umożliwiającego niesienie wielonarodowej pomocy ludności cywilnej państw członkowskich stanowi o wysokiej jakości stosunków międzynarodowych panujących w Unii Europejskiej.

Istotny mankament przyjętych rozwiązań stanowi jednak brak regulacji prawnych zapewniających możliwość unijnego wsparcia ochrony ludności państw członkowskich w przypadku potencjalnego konfliktu zbrojnego. W świetle traktatu lizbońskiego działalność w obszarze bezpieczeństwa narodowego stanowi sferę wyłącznego funkcjonowania krajów zrzeszonych. Pomimo tego zapisu Unia Europejska posiada kompetencje wspierające ochronę ludności w przypadku zagrożeń podczas pokoju. Należy więc zadać pytanie, dlaczego organizacja nie dysponuje mechanizmami wsparcia ochrony ludności w przypadku agresji zbrojnej na jedno z państw członkowskich. Wszak bezpieczeństwo narodowe obejmuje ochronę przed zagrożeniami militarnymi i niemilitarnymi¹⁴. Nieświadomość społeczeństwa europejskiego dotycząca ryzyka wystąpienia wojny wpłynęła na zmarginalizowanie kwestii ochrony ludności podczas działań militarnych. Wydarzenia na Ukrainie na przestrzeni ostatnich miesięcy dowiodły jednak, iż spokojna dotychczas Europa może ponownie stać się areną działań zbrojnych. Ponadto incydenty na Morzu Bałtyckim przy udziale rosyjskich myśliwców oraz masowa migracja ludności muzułmańskiej z terenów ogarniętych wojną pokazują, iż należy podjąć niezbędne działania umożliwiające wzajemne wsparcie krajów unijnych także w czasie konfliktu zbrojnego. Uwzględniając pozytywne oceny organów unijnych oraz krajów uczestniczących z piętnastoletniej działalności Wspólnotowego Mechanizmu Ochrony Ludności, należy podczas prac nad doskonaleniem systemu niezbędnie pozostawić główną odpowiedzialność państw za bezpieczeństwo i ochronę obywateli. Unia Europejska powinna utrzymać kompetencje wspierające w tym zakresie, poszerzone jedynie o pomoc dla ludności cywilnej kraju podczas konfliktu zbrojnego.

Autor opracowania wierzy, iż publikacja zachęci czytelników do refleksji nad ochroną ludności w Unii Europejskiej oraz perspektywami jej rozwoju w ciągu najbliższych lat.

¹⁴ Zob. *Słownik terminów z zakresu bezpieczeństwa narodowego*, AON, Warszawa, 2002, s. 169.

Bibliografia

1. Czupryński Andrzej, Wiśniewski Bernard, Zboina Jacek (red.), *Bezpieczeństwo. Teoria – badania – praktyka*, CNBOP-PIB, Józefów, 2015.
2. *Decyzja Rady Unii Europejskiej z dnia 23 października 2001 r. ustanawiająca mechanizm wspólnotowy ułatwiający wzmocnioną współpracę w interwencjach wspierających ochronę ludności*, 2001/792/WE, Euratom.
3. *Decyzja Rady Unii Europejskiej z dnia 5 marca 2007 r. ustanawiająca Instrument Finansowy Ochrony Ludności*, 2007/162/WE, Euratom.
4. *Decyzja Rady Unii Europejskiej z dnia 8 listopada 2007 r. ustanawiająca Wspólnotowy Mechanizm Ochrony Ludności (przekształcenie)*, 2007/779/WE, Euratom.
5. Kitler Waldemar, *Bezpieczeństwo narodowe RP. Podstawowe kategorie, uwarunkowania, system*, AON, Warszawa, 2011.
6. Maslow Abraham, *Motywacja i osobowość*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa, 2006.
7. Nowak Eugeniusz, Nowak Maciej, *Zarys teorii bezpieczeństwa narodowego*, Difin, Warszawa, 2015.
8. *Słownik terminów z zakresu bezpieczeństwa narodowego*, AON, Warszawa, 2002.
9. *Traktat z Lizbony zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, sporządzony w Lizbonie dnia 13 grudnia 2007 r.*, Dz. U. z 2009 r., nr 203, poz. 1569.

Źródła internetowe

1. <http://eur-lex.europa.eu/legalcontent/PL/TXT/?uri=uriserv%3Aai0020>.

THE COMMON DIMENSION OF THE PROTECTION OF THE CIVILIAN POPULATION IN THE EUROPEAN UNION

Abstract: The paper presents the competences of the EU related to its activity for the security of civilians from the EU member states. The main tool for this is the Community Civil Protection Mechanism, which makes it possible to support rescue operations conducted by the country that has been affected by a natural or technical disaster. The author also observes that there is lack of regulation by law that would provide EU member states with help related to population protection in case of an armed conflict. Furthermore, the paper discusses the relations between the security policy of the EU and its member states.

